

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-201)

Aug (1) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 21)

6. ஸா த்விசுஷுரஸவத் யோகாத் ஸ்த்யாநதாம் ப்ரதிபத்யதே
அதோ நிந்ரூப்யமாணம் தச்சேத்யம் சித்த்வமுபேஷ்யதி

பொருள் – கரும்பில் மறைந்து கிடக்கும் சாறு போன்றுள்ள இந்த ஸம்வித் (ஞானம்) என்பது சேத்யங்களுடன் (அந்த ஞானத்தின் இலக்காக உள்ள வஸ்துக்கள்) தொடர்பு கொள்ளும்போது வெளிப்படுகிறது. ஆகவே ஒவ்வொரு வஸ்துக்களை க்ரஹிக்கத் தொடங்கும்போதும் இந்த ஸம்வித் என்பது முழுமையாக வெளிப்படுகிறது.

7. யதா ஹி வஹ்நிநா லீடமிந்தனம் தந்மயம் பவேத்
ஏவம் சிதா ஸமாலீடம் சேத்யம் சிந்மயதாம் வ்ரஜேத்

பொருள் – எரிபொருள்கள் தூண்டப்படும்போது எவ்விதம் அக்னியால் முழுமையாக எரிக்கப்படுகின்றனவோ அது போன்று, சேத்யங்கள் ஸம்வித்தால் நிரப்பப்படும்போது தங்களுடைய இயல்பை அடைகின்றன.

8. நீலே பீதே ஸுகே துக்கே சித்ஸ்வரூபமகண்டிதம்
விசிநஷ்டி விகல்பஸ் தச்சித்ரயோபாதி ஸம்பதா

பொருள் – இரட்டையாக உள்ள நீலம் – மஞ்சள், சுகம் – துக்கம் என்பவற்றைப் பிரித்து அறியும் ஞானம் என்பது, பிரிக்கப்படாமல் உள்ள தூய்மையான ஸம்வித் என்பதை அதன் உபாதிகளிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கிறது (உபாதி

என்றால் என்ன? பளிங்குக்கல் அருகில் உள்ள செம்பருத்திப்பூவின் சிகப்பு சிறம் காரணமாக, பளிங்கும் சிகப்பாக உணரப்படுதல் உபாதியின் எடுத்துக்காட்டு).

9. விகல்போபி ஹி மத்ரூபம் ஸ்வாச்சந்த்யாதேவ நிர்மிதம்

சேத்யம் விகல்ப்யதே யேந பஹிரந்தர் வ்யவஸ்தயா

பொருள் – இவ்விதம் வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கும் ஞானம் என்பதும் என்னுடைய விருப்பம் காரணமாக உண்டாகும் எனது ரூபமே ஆகும். இதன் மூலம் அனைத்து வஸ்துக்களும் அறியும் வஸ்து, அறியப்படும் வஸ்து என்று பிரிகின்றன.

10. ந பஹிர்நைவ சாந்தஸ் தச்சித்ரூபம் மம தத் பரம்

வேத்யவேதக ரூபேண பேத்யதே மே ஸ்வயம் தயா

பொருள் – வஸ்துக்களோ, வஸ்துக்களை அறியும் ஞானமோ என்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபமாக இருப்பதில்லை. மாறாக எனது “நான்” என்னும் ரூபமே அறியும் வஸ்து, அறியப்படும் வஸ்து என்று பிரிகிறது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 201)

1-2-15 ஸுக விசிஷ்டாபிதாநாத் ஏவ ச

பொருள் - ஸுகத்துடன் கூடியவன் என்று கூறப்படுவதால் (கண்களில் உள்ளவன் பரமாத்மாவே ஆவான்).

ஸித்தாந்தம் - பின்வரும் காரணத்தாலும் கண்களில் உள்ளவன் பரமபுருஷன் என்றே கொள்ளப்படவேண்டும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-10-5) - கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம - ஸுகத்துடன் கூடியது ப்ரஹ்மம், மிகவும் பெரியது ப்ரஹ்மம் - என்று முதலில் ஸுகத்துடன் கூடியவனாக ப்ரஹ்மத்தை உரைத்து, தொடர்ந்து அந்த ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கவேண்டிய இடம் இன்னது என்று காண்பிக்கும்விதமாக, சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (4-15-1) - ய ஏஷ: அக்ஷிணி புருஷ: - கண்ணில் உள்ள புருஷன் - என்று கூறப்படுகிறது. மேலும் யாரிடம் அனைத்து விரும்பத்தக்க தன்மைகளும் உள்ளதோ, அந்த ப்ரஹ்மம் என்றும் இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது. சூத்திரத்தில் காணப்படும் "ஏவ" என்பது இந்தச் சூத்ரத்தில் எடுக்கப்படும் வாதங்கள் மற்றவற்றுடன் தொடர்புடையவை அல்ல என்பதைக் கூறுகிறது (அதாவது சூத்திரங்கள் 1-2-13, 1-2-14 ஆகியவற்றின் வாதங்கள், சூத்திரம் 1-2-18ல் முடிக்கப்படுகின்றன. இந்நிலையில் இந்தச் சூத்ரத்தின் வாதங்கள் தனியானவை, அவற்றுடன் தொடர்புடையவை அல்ல என்பதையே சூத்திரத்தில் உள்ள "ஏவ" என்று பதம் கூறுவதாகக் கருத்து).

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-10-5) - கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம - சுகத்துடன் கூடியது ப்ரஹ்மம், மிகவும் பெரியது ப்ரஹ்மம் - என்று கூறும் வரிக்கும், இப்போது ஆராயப்படும் வரியான சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-1) - ய ஏஷ: அக்ஷிணி புருஷ: - கண்ணில் உள்ள புருஷன் - என்ற வரிக்கும் இடையில் உள்ள பகுதியில், அதாவது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-11 முதல் 4-13) முடிய உள்ள வரிகளில், மூன்று அக்னிகள் குறித்த வித்யை கூறப்படுவதால் மேலே கூறப்பட்ட சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-10-5) வரியில் உள்ள "ப்ரஹ்மம்" என்பதை சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-1) வரியுடன் இணைக்க இயலாது. இதனை மேலும் விளக்குவோம் (உபகோசலன் என்பவன் தனது குருவான ஸத்யகாம ஜாபாலி என்பவருடன் பன்னிரண்டு வருடங்கள் இருந்தான். ஆனால் ஒரு காலகட்டத்தில் அவர் உபகோசலனுக்கு ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து ஏதும் உபதேசிக்காமல் சென்றுவிட்டார். அப்போது மனம் தளர்ந்த அவனுக்கு அக்னிகள் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து உபதேசித்தன). அதாவது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-10-5) - ப்ராணோ ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம - ப்ராணனே ப்ரஹ்மம்; ஸுகத்துடன் கூடியது ப்ரஹ்மம்; மிகவும் உயர்ந்தது ப்ரஹ்மம் - என்றுள்ள வரிக்கு ஏற்ப அக்னிகள் உபதேசித்தன; தொடர்ந்து தங்களை த்யானிப்பது குறித்து, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-11-1) - அத ஹைநம் கார்ஹபத்யோ அநுசசாஸ - அதன் பின்னர் அவனுக்கு கார்ஹபத்யம் என்ற அக்னி உபதேசித்தது - என்று கூறியது. இத்தகைய அக்னியைக் குறித்த ஞானம் என்பது ப்ரஹ்ம வித்யையின் பகுதியே ஆகும் என்று கூற முடியாது; இதன் காரணம் அக்னிவித்யையின் பலன்களாகக் கூறப்படுகின்ற முழுமையான ஆயுள், நீண்ட பரம்பரை போன்றவை ப்ரஹ்மவித்யையின் பலன்களில் கூறப்படவும் இல்லை, மாறாக அவை ப்ரஹ்ம வித்யையின் பலன்களுக்கு முரணாகவும் உள்ளன.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 201)

மூலம் - இங்கு இவன் கைங்கர்யமொழியப் பண்ணும் வ்யாபாரங்களில் பகவதாஜ்ஞைக்குப் பொருந்தாதவை எல்லாம் ஏதேனுமொரு ப்ரதிகூல பலத்தைக் கொடுக்கும். பகவதனுஜ்ஞாதங்களான காம்யங்களில் ஸ்வர்க்க பச்வாத்யர்த்தங்களானவையெல்லாம் அநேக தோஷதுஷ்டங்களான அநுகூல ஆபாஸங்களைக் கொடுத்து அம்முகத்தாலே பாதகங்களாம். ஆகையாலே முமுக்ஷுவுக்கு த்ரைவர்காந் த்யஜேத் தர்மான் என்கிறபடியே ப்ரயோஜநாந்தர ஹேதுக்களைவிட்டு பக்தி தத்த்வ ஜ்ஞானங்களையும் பகவத் பாகவத ஸம்ருத்தியையும் பற்றச் செய்யும் காம்யங்களான பகவத் தர்மங்கள், ஸாதனமாக அநுஷ்டிக்கச் செய்தேயும் பந்தகங்களல்லாமையாலே உசிதமான கைங்கர்ய கோடியிலே சேர்ந்து கிடக்கும்.

விளக்கம் - பகவத் கைங்கர்யம் அல்லாத செயல்களைச் செய்யும்போது, அவை ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைகளை மீறுவதாக உள்ளபோது, அந்தச் செயல்கள் ஏதேனும் தகாத விளைவுகளை உண்டாக்கும். பகவானின் ஆணைகளுக்கு உட்பட்ட செயல்களான சில காம்யகர்மங்கள் ஸ்வர்க்கம், பசு போன்றவற்றை அளித்து, இன்பம் பயப்பது போன்று தோன்றினாலும், அவை சில தகாத பலன்களையும் அளிப்பதாகும்; ஆகவே அவையும் பாதகங்களே ஆகும். ஆக, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - த்ரைவர்காந் த்யஜேத் தர்மான் - தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகியவற்றுக்கு உபாயமாக உள்ள தர்மங்களைக் கைவிடவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்றபடி, மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ள முமுக்ஷு ஒருவன், மற்ற பலன்களை அளிக்கக் காரணமாக உள்ள செயல்களைக் கைவிட்டு, பக்தி மற்றும் உண்மையான ஞானம் ஆகியவற்றை அளிக்கவல்ல செயல்களையும், பகவத்

பாகவத மேன்மையை வளர்க்கும் செயல்களையும் செய்தல் வேண்டும். இவையும் மோசஷம், ஞானம் என்பதான விருப்பங்களின் அடிப்படையில் உள்ள செயல்களுக்கு உபாயமாக உள்ளபோதிலும், ஸம்ஸார பந்தத்தை உண்டாக்காது என்பதால், கைக்கொள்ள ஏற்றதான கைங்கர்யங்கள் என்றே ஆகின்றன.

மூலம் – ப்ரணவத்திற் சொன்ன பகவச்சேஷத்வம் நமஸ்ஸிலே ஓளசித்ய ரூபமான அத்யந்த பாரதந்தர்ய பாரார்த்யங்களடியாக யதாப்ரமாணம் ததீய பர்யந்தமாய் நிற்கையாலே “நாராயணாய” என்கிறவிடத்தில் அபேக்ஷிக்கிற பகவத் கைங்கர்யமும் ததீய பர்யந்தம்.

மம மத்பக்த பக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா பவேத்
தஸ்மான் மத்பக்த பக்தாச்ச பூஜதீயா விசேஷத:

தஸ்மாத் விஷ்ணு ப்ரஸாதாய வைஷ்ணவான் பரிதோஷயேத்
ப்ரஸாதஸுமுகோ விஷ்ணு: தேநைவ ஸ்யாந்ந ஸம்சய:

இத்யாதிகளிலும் இவ்வர்த்தம் ஸித்தம்.

விளக்கம் – ப்ரணவத்தில் கூறப்படுவதான பகவானுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலை என்பது, அவனுடைய அடியார்களுக்கும் அடிமையாக இருத்தல் என்பதைப் பல ப்ரமாணங்களால் உணரலாம். ஆகவே திருமந்த்ரத்தில் “நாராயணாய” என்னும் பதம் மூலம் விண்ணப்பிக்கப்படுவதான பகவத் கைங்கர்யம் என்பது பாகவத கைங்கர்யத்தையும் உள்ளடக்கியது என்றாகிறது. இதனைக் கீழே உள்ள வரிகள் உணர்த்துகின்றன:

- மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (116-23) - மம மத்பக்த பக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா பவேத் தஸ்மான் மத்பக்த பக்தாச்ச பூஜதீயா விசேஷத: - என்னுடைய அடியார்களிடம் பக்தியாக உள்ளவர்கள் மீது எனக்கு ப்ரீதி

அதிகமாக உள்ளது. ஆகவே எனது அடியார்களை நன்றாக பூஜிக்கவேண்டும்.

- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (25-2) - தஸ்மாத் விஷ்ணு ப்ரஸாதாய வைஷ்ணவான் பரிதோஷயேத் ப்ரஸாதஸுமுகோ விஷ்ணு: தேநைவ ஸ்யாநந ஸம்சய: - ஆகவே விஷ்ணுவின் க்ருபையைப் பெறுவதற்கு அவனுடைய அடியார்களை மகிழ வைக்கவேண்டும். அதனால் விஷ்ணு க்ருபை செய்யத் தொடங்குவான் என்பதில் நியம் இல்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 21)

57. கருவுள்வேறலாமை அரனயனெச் செய்யுவைபோலே மூவுருவா முதல்வன் துப்பரவாலே பரமகவிகளால் பாடுவியாது நேர்படச் சொல்லும் நீர்மையிலாவென்னைத் தன்னாக்கி யென் நா முதல் வந்து புகுந்து தப்புதலறத் தன்னை வைகுந்தனாகத் தன் சொல்லால் தானே துதித்து மலக்கு நாவியல் மொய்ய சொல்லால் சொல்லவல்லே னென்று நானுஞ் சொல்லி நாடுங் கையெடுக்கும்படி என் சொல்லால் யான் சொன்ன இன்கவியென் பித்தா னென்றாரிறே.

அவதாரிகை - அவர்களுடைய ப்ரஸாதம் ஆர்ஷமூலமென்னுமிடம் “மச்சந்தாதேவ”, “புராண ஸம்ஹிதா கர்த்தா” இத்யாதியாலே ப்ரபந்த வக்தாக்களானவர்கள் வசந ஸித்தமாயிருந்தது; அப்படியே இவர் ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலம் பகவத் ப்ரஸாத மென்னுமது இவர் வசந ஸித்தமோ வென்னுமபேசைஷயிலே அத்தை மூதலிக்கிறார் (கருவுளென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - நான்முகனுடைய க்ருபை காரணமாக வால்மீகி முனிவர் இராமாயணத்தை அருளிச்செய்தார் என்பதை இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-30) - மச்சந்தாதேவ - வால்மீகி முனிவரே! இந்த வாக்கியம் எனது நினைவு காரணமாக உமக்கு வந்தது - என்றும், புலஸ்த்யருடைய க்ருபை காரணமாக பராசர மஹரிஷி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தை அருளிச்செய்தார் என்பதை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-1-25) - புராண ஸம்ஹிதா கர்த்தா - பராசரரே! நீவிர் புராண ஸம்ஹிதைகளைச் செய்பவராக ஆவீர் - என்றும் உள்ள ச்லோகங்கள் மூலம் நாம் அறியலாம். இதன் மூலம், நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களுடைய க்ருபையால் இதிஹாஸ புராணங்கள்

ஏற்பட்டன என்றும், அவையே அவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளன என்றும் தெளிவாகிறது. இது போன்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களுக்குப் பகவத்க்ருபை என்பது நேரடிக் காரணம் என்பதை உணர்த்தவல்லதாக ஆழ்வாருடைய ப்ரபந்த வரிகள் ஏதும் உள்ளனவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிச்ய ப்ரஜாபதே”, “கல்பாந்தே ருத்ரரூபீ யோ க்ரஸதே ஸகலம் ஜகத்”, “விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமி ததேஜஸ:” என்கிறபடியே, “திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்” என்றும், “வெள்ளை நீர்ச்சடையானும் நின்னிடையேறலாமை விளங்க நின்றதும்” என்றும் சொல்லும்படி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராதிகளைப் பண்ணா நிற்கச் செய்தே, “அரனயனென வுலகழித்து அமைத்துளனே” என்று ஜகத்ஸ்ருஷ்டி வேதோபதேசம் ஜகத்ஸம்ஹாரம் த்ரிபுர தஹந மாகிற விவற்றை ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் தாங்களே செய்தார்களாக லோகத்தார் சொல்லும்படி செய்தாப்போலே,

விளக்கம் - (கருவுள் வேறலாமை) - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (69-50) - ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிச்ய ப்ரஜாபதே - நான்முகனே! உனக்கு அந்தர்யாமியாக இருந்தபடி நான் அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கப் போகிறேன் – என்றும், கல்பாந்தே ருத்ரரூபீ யோ க்ரஸதே ஸகலம் ஜகத் - யார் ஒருவன் கல்பத்தின் முடிவில் ருத்ரன் ரூபத்தில் நின்றபடி அனைத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்கிறானோ - என்றும், மஹாபாரதம் கர்ணபர்வம் - விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமி ததேஜஸ: – அளவற்ற தேஜஸ்ஸை உடைய ருத்ரனுக்கு விஷ்ணு அந்தராத்மாவாக உள்ளான் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்றபடியும்; திருவாய்மொழி (5-10-8) - திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும் – என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-4) - வெள்ளை நீர்ச்சடையானும் நின்னிடையேறலாமை விளங்க நின்றதும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்றபடியும்; நான்முகன் மற்றும் ருத்ரனுக்கு அந்தராமியாக நின்று ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரங்களை ஸர்வேச்வரனாகிய விஷ்ணு செய்தபடி உள்ளபோதிலும், (அரன் அயன் எனச் செய்யுமவை போலே) - திருவாய்மொழி (1-1-8) – அரனயனென வுலகழித்து அமைத்துளனே - என்றுள்ள பாசுரத்திற்கு ஏற்ப

அனைத்து உலகங்களையும் படைத்தல், வேதங்களை உபதேசித்தல், அனைத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்தல், மூன்று புரங்களையும் எரித்தல் போன்றவற்றை விஷ்ணுவாகிய தான் செய்தபோதிலும், ருத்ரன் போன்றவர்கள் செய்தார்கள் என்னும்படியாக உலகில் உள்ளவர்கள் கூறும்படியாகச் செய்வது போன்று.

வ்யாக்யானம் - “மூவுருவா முதல்வனே” என்று ஸ்வேந ரூபேண நின்று கார்யம் செய்யுமிடத்தில் தனக்குத்தானே அடியானாப்போலே ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு தானே அடியாய் அவர்களை சரீரமாகக் கொண்டு நின்று ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணி அவர்கள் செய்தார்களென்று ப்ரஸித்தமாக்குமவன்.

விளக்கம் - (மூவுருவா முதல்வன்) - திருவாய்மொழி (7-9-2) - மூவுருவா முதல்வனே - என்பதற்கு ஏற்ப விஷ்ணுவாகிய தனது ரூபத்துடன் நின்று செயலாற்றும்போது தனக்குத்தானே காரணனாக உள்ளது போன்று, நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகியவர்களுக்கும் தானே காரணனாக நின்று, அவர்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டு நின்று, ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகியவற்றைத் தானே செய்து, அவர்கள் செய்தவர் என்று ப்ரஸித்தம் ஆக்குபவன்.

வ்யாக்யானம் - “திறத்துக்கே துப்பரவாம்” என்கிறபடியே ஏதேனுமொரு காரியத்திலும் வந்தால் ஒரு த்ருணத்தைக் கொண்டு கார்யம் தலைக்கட்டிக் கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தையு முடையவனாகையாலே “இன்கவி பாடும் பரமகவிகளால் தன் கவிதான் தன்னைப் பாடுவியாது” என்று சொல்லுகிறபடியே தன்னைக் கவிபாடுவிக்க வேண்டினால் அதுக்கீடான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் குறைவற்றவர்களாய் இனிய கவிகளைப் பாடவல்ல மேலான கவிகளான வ்யால பராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளும், செந்தமிழ் பாடுவாரான முதலாழ்வார்களு முண்டாயிருக்க, அவர்களைக் கொண்டு பாடுவித்துக் கொள்ளாதே,

விளக்கம் - (துப்புரவாலே) - திருவாய்மொழி (7-9-9) - திறத்துக்கே துப்பரவாம் - என்பதற்கு ஏற்ப எந்த ஒரு செயலைச் செய்யும்படி இருந்தாலும், ஒரு சிறிய புல்லைக் கொண்டே அந்தச் செயலைச் செய்து முடிக்கும்படியான சாமர்த்த்யம்

உள்ளவன். ஆகவே, (பரமகவிகளால் பாடுவியாது) – திருவாய்மொழி (7-9-6) - இன்கவி பாடும் பரமகவிகளால் தன் கவிதான் தன்னைப் பாடுவியாது – தன்னைக் குறித்துக் கவி பாடும்படியாகச் செய்யவேண்டும் என்றால், அதற்குத் தகுதியான ஞானம், சக்தி போன்ற பலவும் குறைவில்லாமல் உள்ளவர்களும், இனிமையான கவிகளைப் புனைவல்லவர்களும் ஆகிய கவிகளான வ்யாஸர், பராசரர், வால்மீகி முதலானவர்களும், செந்தமிழில் பாடுபவர்களான முதலாழ்வார்களும் உள்ளபோதிலும், அவர்களைக் கொண்டு பாடும்படிச் செய்யாமல்,

வ்யாக்யானம் – “நேர்பட யான் சொல்லும் நீர்மையிலாமையில்” என்கிறபடியே தனக்குத் தகுதியாம்படி வாய்க்கச் சொல்லுகைக்கடியான ஜ்ஞாநாதி குணங்கள் எனக்கின்றிக்கே யிருக்க, “என்னைத் தன்னாக்கி” என்கிறபடியே என்னைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞாந சக்திகளை யுடையனாம்படி பண்ணி, “என் நா முதல் வந்து புகுந்து” என்கிறபடியே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய் வந்து புகுந்து. “என்னாகியே தப்புதலின்றி” என்கிறபடியே என்னை உபகரணமாகக் கொண்டு பாடாநிற்கச் செய்தே என்னுடைய ஸ்பர்சத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாதபடியாகக் கொண்டு, “தன்னை வைகுந்தனாகப் புகழ்” என்கிறபடியே நான் புகழ்ந்தவித்தாலே வைகுண்டநாதனாய் அங்குத்தை ஐச்வர்யம் பெற்றானாக நினைத்து, “தன் சொல்லால் தான் தன்னைக் கீர்த்தித்த” என்றும், “தன்னைத் தானே துதித்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ‘சொல்லும் தன்னது, சொன்னானும் தான், சொல்லிற்றும் தன்னை’ என்னும்படி எனக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று தன்னைத்தானே ஸ்துதித்து.

விளக்கம் – (நேர்பட சொல்லும் நீர்மையிலா வென்னைத் தன்னாக்கி) - திருவாய்மொழி (7-9-5) - நேர்பட யான் சொல்லும் நீர்மையிலாமையில் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தனக்குத் தகுதியானபடி ஞானம் போன்ற ஏதும் எனக்கு [நம்மாழ்வார்] இல்லாமல் உள்ளபோதிலும், திருவாய்மொழி (7-9-1) - என்னைத் தன்னாக்கி – என்பதற்கு ஏற்ப என்னைத் தனக்கு ஒத்தபடியான ஞானம், சக்தி போன்றவற்றைக் கொண்டவனாகும்படிச் செய்து, (யென் நா முதல் வந்து புகுந்து) - திருவாய்மொழி (7-9-3) - என் நா முதல் வந்து புகுந்து - என்பதற்கு ஏற்ப என்னுடைய வாக்கின் செயல்களுக்கு ஏற்றபடி வந்து நின்று, (தப்புதல் அற) -

திருவாய்மொழி (7-9-4) – என்னாகியே தப்புதலின்றி - என்பதற்கு ஏற்ப என்னை ஒரு சாதனமாக வைத்துக்கொண்டு தன்னைப் பாடும்படிச் செய்தபோதிலும் என்னுடைய மனித சரீரத் தொடர்பு காரணமாக ஏற்படவல்ல தோஷம் ஏதும் உண்டாகாதபடி, (தன்னை வைகுந்தனாக) – திருவாய்மொழி (7-9-7) - தன்னை வைகுந்தனாகப் புகழ் - என்பதற்கு ஏற்ப நான் புகழ்ந்த இவை மூலம் மட்டுமே தான் தன்னை ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் என்று கொண்டு அங்குள்ள ஐச்வர்யங்களைத் தான் பெற்றதாக எண்ணியபடி, (தன் சொல்லால் தானே துதித்து) - திருவாய்மொழி (7-9-2) - தன் சொல்லால் தான் தன்னைக் கீர்த்தித்த - என்றும், திருவாய் (10-7-2) – தன்னைத் தானே துதித்து - என்றும் உள்ளதற்கு ஏற்ப, “கூறப்பட்ட சொற்கள் தன்னுடையது, கூறியவனும் தானே, கூறப்பட்டதும் தன்னைக் குறித்தே ஆகும்” என்றபடி எனக்கு அந்தர்யாமியாக நின்று, தன்னைக் குறித்து தானே ஸ்துதித்துக் கொண்டு [நிற்கும் ஸர்வேச்வரன்...]

வ்யாக்யானம் – “வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்குமிவையுடை மால்வண்ணனை மலக்கு நாவுடையேற்கு” என்று ஒன்றுக்கும் விக்குநனாகாத ஸர்வாதிகளை என்னுத்தி மாத்ரத்தாலே விக்குநனாம்படி பண்ணவல்ல நாவீறுடைய வெனக்கென்றும், “நாவியலாலிசை மாலைகளேத்தி நண்ணப் பெற்றேன்” என்று நெஞ்சொழிய வாக் ப்ரவ்ருத்தி மாத்ரத்தாலே இசைமாலைகளைக் கொண்டு ஸ்துதித்துக் கிட்டப் பெற்றே னென்றும், “மொய்ய சொல்லாலிசை மாலைகளேத்தி யுள்ளப் பெற்றேன்” என்று செறிந்த சொல்லாலேயுண்டாய் இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளாலே யேத்தி அநுஸந்திக்கப் பெற்றேனென்றும், “வானக்கோணைக் கவி சொல்ல வல்லேற்கு” என்று ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கவி சொல்லவல்ல வெனக்கென்றும் நான் பாடினேனாக நினைத்து நானும் சொல்ல,

விளக்கம் – (மலக்கு) திருவாய்மொழி (6-4-9) - வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்குமிவையுடை மால்வண்ணனை மலக்கு நாவுடையேற்கு - என்பதற்கு ஏற்ப எந்தச் சூழ்நிலையிலும் எதனாலும் தனது நிலை மாறாதபடி மிகவும் உயர்ந்தவனாகிய ஸர்வேச்வரனை எனது சொற்களால் மட்டுமே நிலை மாறும்படியாகலாம் என்னும்படிச் செய்யவல்ல நாக்கு வலிமை கொண்ட எனக்கு என்றும், (நாவியல்) - திருவாய்மொழி (4-5-4) - நாவியலாலிசை மாலைகளேத்தி

நண்ணப் பெற்றேன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி மனம் அல்லாமல் வாக்கு கொண்டு மட்டுமே இசைமாலைகளைத் தொகுத்து அவனைத் துதித்துக் கிட்டப்பெற்றேன் என்றும், (மொய்ய சொல்லால்) - திருவாய்மொழி (4-5-2) - மொய்ய சொல்லாலிசை மாலைகளேத்தி யுள்ளப் பெற்றேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, செறிந்த சொற்களால் அமையப்பெற்று இசையுடன் கூடிய தொடைகள் கொண்டு புகழ்ந்து எப்போதும் எண்ணியபடி இருக்கப்பெற்றேன் என்றும், (சொல்ல வல்லேன்) - திருவாய்மொழி (4-5-9) - வானக்கோனைக் கவி சொல்ல வல்லேற்கு - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் குறித்து கவிபாடவல்ல எனக்கு என்றும், (நானும் சொல்லி) - இப்படியாக நான் சொந்தமாக அவனைக் குறித்துப் பாடினேன் என்று எண்ணி இவ்விதம் பலவாறாக உரைத்துள்ளேன்.

வ்யாக்யானம் - “சடகோபன் சொல்” என்றவாறே நானித்தைப் பாடினேனாக நினைத்து நாடும் அஞ்ஜலி பண்ணும்படி, “என் சொல்லால் யான் சொன்ன வின்கவி யென்பித்து” என்கிறபடியே என்னுடைய வசந வ்யக்தியாலே நா கர்த்தாவாகக் சொன்ன இனிய கவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினா னென்று அருளிச்செய்தாரிறே யென்கை. ஆகையால் இவர் ஸர்வேச்வர னருளடியாகவே பாடினமை நிச்சிதமென்று கருத்து.

விளக்கம் - (நாடும் கை எடுக்கும்படி) - திருவாய்மொழி (2-2-11) - சடகோபன் சொல் - என்பதற்கு ஏற்ப இவற்றை நான் பாடினேன் என்று எண்ணி நாட்டில் உள்ள அனைவரும் கைகுவித்து வணங்கும்படியாக, (என் சொல்லால் யான் சொன்ன இன்கவி என்பித்தான்) - திருவாய்மொழி (7-9-2) - என் சொல்லால் யான் சொன்ன வின்கவி யென்பித்து - என்பதற்கு ஏற்ப எனது சொற்கள் மூலமாக நான் இவற்றை இயற்றியவன் என்னும்படி இந்த இனிய கவிகளை நான் செய்ததாக உலகிற்கு ப்ரஸித்தம் செய்தான், (என்றாரிறே) - என்று இவரே அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? ஆகவே இவர் ஸர்வேச்வரனுடைய நேரடியான க்ருபையால்தான் திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்தார் என்பது உறுதி என்று கருத்து.

58. தர்மவீர்ய ஜ்ஞாநத்தாலே தெளிந்து ஹ்ருஷ்டராய் மேலே மேலே தொடுப்பாரைப் போலன்றே அருளின பக்தியாலே உள்கலங்கிச் சோகித்து மூவாறு மாஸம் மோஹித்து ளருந்தியேங்கித் தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவர்.

அவதாரிகை - இப்படி இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலவைலக்ஷணயத்தாலே வந்தவேற்ற முண்டென் றறிவித்தவளவு மன்றிக்கே வக்த்ரு வைலக்ஷணயத்தால் வந்த வேற்ற முண்டென்று அறிவிக்கைக்காக ருஷிகளிற் காட்டில் ஆழ்வார்க்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார் - (தர்மவீர்ய ஜ்ஞாநத்தாலே என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படியாக ஆழ்வாரின் திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு, அவை ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை காரணமாக ஏற்பட்டவை என்பதால் ஏற்றம் உண்டு என்பதைக் கூறினார். இது தவிர ஆழ்வாருடைய மேன்மை காரணமாகவும் அவற்றுக்கு ஏற்றம் உண்டு என்று உணர்த்துவதற்காக, ரிஷிகளைக் காட்டிலும் ஆழ்வாருக்கு உள்ள வேறுபாட்டினை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதிர்யா யச்ச சேஷ்டிதம், தத் ஸர்வம் தர்ம வீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி” என்கிறபடியே தாம் தாம் அநுஷ்டித்த தபோ ரூபமான தர்மத்தினுடைய சக்தியாலே ஜனித்த ஜ்ஞாநத்தாலே, “கண்டும் தெளிந்தும்” என்கிறபடியே ஜ்ஞாதவ்யங்களைத் தெளியவறிந்து, அதுதான், “ந போதாத் அபரம் ஸுகம்” என்னும்படி யிருக்கையாலே ஹர்ஷயுக்தராய், அந்தத் தெளிவும் ஹர்ஷமுமடியாக உத்தரோத்தரம் சப்தங்களைத் தொடுக்கும் ருஷிகளைப் போலன்றே,

விளக்கம் - (தர்மவீர்யஜ்ஞானத்தாலே) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் (3-4) - ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதிர்யா யச்ச சேஷ்டிதம், தத் ஸர்வம் தர்ம வீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி - இராமனுடைய புன்முறுவலுடன் கூடிய சொற்கள், ஸஞ்சாரங்கள், செயல்பாடுகள் மற்றும் பலவற்றையும் நான்முகனிடமிருந்து பெற்ற வரபலத்தால் வால்மீகி உள்ளது உள்ளபடி நன்றாக அறிந்தார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அந்தந்த ரிஷிகள், தாங்கள் தாங்கள் செய்த தவத்தின் ரூபமாக உள்ள

தர்மத்தின் சக்தியால் பிறந்த ஞானத்தால், (தெளிந்து) - திருவாய்மொழி (7-2-7) - கண்டும் தெளிந்தும் - என்பதற்கு ஏற்ப அறிந்து கொள்ளவேண்டியவைகளைத் தெளிவாக அறிந்து, (ஹ்ருஷ்டராய்) - அந்த நிலை என்பது, ந போதாத் அபரம் ஸுகம் - ஞானத்தைத் தவிர வேறு இன்பம் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதன் காரணமாக எப்போதும் மகிழ்வுடன் உள்ளவராக, (மேலே தொடுப்பாரைப் போலன்றே) - அப்படிப்பட்ட தெளிந்த அறிவு மற்றும் மகிழ்வு காரணமாக மேன்மேலும் சொற்களைத் தொடுத்தபடி உள்ள ரிஷிகள் போன்று அல்லர் நம்மாழ்வார்.

வ்யாக்யானம் - தர்மவீரயத்தால் வந்ததுக்கும் அதுதான் ஜ்ஞாநமாத்ரமானதுக்கும் எதிர்த்தட்டாம்படி “மயர்வற மதிநல மருளினன்” என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே வந்ததாய் ஜ்ஞாந விபாக ரூபையான பக்தியாலே, தெளிவுக்கும் ஹர்ஷத்துக்கும் எதிர்த்தட்டாம்படி “மதியெல்லாமுள் கலங்கி” என்கிறபடியே விரஹ வ்யதையாலே ஜ்ஞாநமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி, யதாமநோரதம் பகவதநுபவம் பெறாமையாலே சோகித்து மேலே மேலே தொடுக்குமதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி “எத்திறம்” என்றும், “பிறந்தவாறும்” என்றும், “கண்கள் சிவந்து” என்றும் ஸர்வாதிகனாய் அவாப்த ஸமஸ்த காமனாயிருக்கச் செய்தே சஷுத்ரராய் சபலரா யிருப்பாரைப் போலே அவன் செய்த நவநீத செளர்ய வ்ருத்தாந்தத்தையும், அகர்ம வச்யனாயிருக்கச் செய்தேயும் கர்மவச்யரைப் போலே பிறந்தபடியையும், “மாயக்கூத்த”னில் தாம் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்தாப்போலே தம்மைப் பிரிகையாலே அவன் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து தம்மோடு கலந்த பின்பு அவை தன்னிறம் பெற்றபடியையும் அநுஸந்தித்து ‘ஈதென்ன ப்ரகாரம்! ஈதென்ன ப்ரகாரம்!’ என்று ஓரொன்றில் அவ்வாறு மாஸமாக மூவாறு மாஸம் மோஹித்து,

விளக்கம் - (அருளின பக்தியால்) - தர்மத்தின் வலிமை காரணமாக வந்ததற்கும் அத்தகைய ஒன்று ஞானம் மட்டுமே என்று ஆனதற்கும் எதிர்த்தட்டாக ஆகும்விதமாக, திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளினன் - என்பதற்கு ஏற்ப எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஸர்வேச்வ்ரனுடைய க்ருபை காரணமாக மட்டுமே வந்ததாகவும், ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட நிலையான பக்தி காரணமாக, (உள்கலங்கி) - தெளிவு மற்றும் மகிழ்ச்சி

ஆகியவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாக ஆகும்விதத்தில், திருவாய்மொழி (1-4-3) - மதியெல்லாமுள் கலங்கி - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்த காரணத்தால் ஞானம் முழுவதும் அடியுடன் கலங்கி, (சோகித்து) - தான் விரும்பிய பகவத் அனுபவம் என்பது கிட்டப்பெறாத காரணத்தால் சோகம் அடைந்து, (மூவாறு மாஸம் மோஹித்து) - மேன்மேலே சொற்கள் கொண்டு தொடுப்பதற்கு எதிர்த்தட்டாக ஆகும்விதமாக, திருவாய்மொழி (1-3-1) - எத்திறம் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் உயர்ந்தவனாகவும், விரும்பும் பொருள்கள் அனைத்தையும் அடையும்படி உள்ளவனாகவும் இருந்தபோதிலும், தாழ்ந்தவனாக மிகுந்த அற்பமான ஆசைகள் உள்ளவன் போன்று செய்த வெண்ணெய் களவு செய்து உண்ட நிகழ்வையும்; திருவாய்மொழி (5-10-1) - பிறந்தவாரும் - என்பதற்கு ஏற்ப கர்மங்களுக்குக் கட்டுபடாதவனாக உள்ளபோதிலும் அவற்றுக்குக் கட்டுப்பட்டவன் போன்று பிறந்த விதத்தையும்; திருவாய்மொழி (8-8-1) - கண்கள் சிவந்து - என்பதற்கு ஏற்ப “மாயக்கூத்தா” என்ற பாசுரத்தில் தான் எவ்விதம் கண்ணு வாயும் பிரிந்து நின்றது போன்று தன்னைப் பிரிந்த காரணத்தால் அவனும் தனது கண்ணும் வாயும் பிரிந்து நின்று, பின்னர் தன்னோடு சேர்ந்தவுடன் அவற்றை அவன் மீண்டும் பெற்றான் என்று உரைத்து; “இது என்ன விந்தை, இது என்ன விந்தை” என்று ஒவ்வொரு செயலையும் ஆறு ஆறு மாதமாக எண்ணி எண்ணி, மூன்று முறை ஆறு மாதங்கள் மயங்கிக் கிடந்து (அதாவது “பத்துடை அடியவர்” என்று பாடியவுடன் ஆறு மாதம், “பிறந்தவாரும்” என்று பாடியவுடன் ஆறு மாதம், “கண்கள் சிவந்து” என்று பாடியவுடன் ஆறு மாதம் மயங்கிக் கிடந்தார் என்று கருத்து).

வ்யாக்யானம் - “வருந்தி நான் வாசக மாலை கொண்டு” என்கிறபடியே ஒரு சொல்லெடுக்கும்போது ஒரு மலையெடுக்குமாபோலே வருத்தப்பட்டு, “என்றென் றேங்கி யழுதக்கால்” என்கிறபடியே அநுபவா லாப க்லேசத்தாலே அவன் படிகளைப் பலகாலும் சொல்லிப் பொருமிப் பொருமி அழுது, “அங்கே தாழ்ந்த சொற்களால்” என்கிறபடியே, “எங்கே காண்கேன்” என்கிற மந்ச்சைதில்யத்தாலே கக்கத ஸ்வரமான சப்தங்களாலே “வண்டமிழ் நூற்க நோற்றேன்” என்று இப்ப்ரபந்தத்தை நிர்மிக்கிறவிவ ரென்கை.

விளக்கம் - (வருந்தி) - திருவாய்மொழி (3-8-10) - வருந்தி நான் வாசக மாலை
கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு சொல்லை உரைக்கும்போது ஒரு மலையையே
எடுப்பது போன்று வருத்தம் அடைந்து, (ஏங்கி) - திருவாய்மொழி (8-5-3) -
என்றென் றேங்கி யழுதக்கால் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் அனுபவத்தைப் பெறாத
வருத்தம் காரணமாக அவனுடைய செயல்களைப் பலமுறை உரைத்தபடி பொருமிப்
பொருமி அழுது, (தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவர்) - திருவாய்மொழி (8-5-11)
- அங்கே தாழ்ந்த சொற்களால் - என்பதற்கு ஏற்ப “எங்கே காண்கேன்” என்று
தளர்ந்த போன மனதுடன், தளர்ந்த குரல் கொண்டு திருவாய்மொழி (4-5-10) -
வண்டமிழ் நூற்க நோற்றேன் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தப் ப்ரபந்தங்களைச் செய்தவர்
இந்த ஆழ்வார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 166)

2-9-4 எனக்கேயாட் செய்யெக் காலத்துமென்று என்

மனக்கெ வந்திடை வீடின்றி மன்னி

தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளு மீதே

எனக்கே கண்ணனை யான்கொள் சிறப்பே

பொருள் - “அனைத்து காலங்களிலும் எனக்கே அடிமை செய்வாயாக” என்று கூறி, அத்துடன் நின்றுவிடாமல் எனது மனதில் வந்து புகுந்து, எப்போதும் பிரியாதபடி நிலையாக நின்றான். மற்றவர்களுக்காக அல்லாமல், எனக்காக அல்லாமல், தனக்கு மட்டுமே நான் உரியவன் என்னும்படி என்னை ஏற்றுக்கொண்டான். இதுவே எனது ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுதியாக, ஸர்வேச்வரனாகிய க்ருஷ்ணனை வேண்டியபடி நிற்பதன் பலனாகும்.

அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியில் இவர் நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யமாவது “ஸ்ரக் சந்தநாதிகளோபாதி தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” என்றிறே; இவ்விடத்தில் எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி - “ஸர்வேச்வரன் த்ரிவித சேதநரையும் ஸ்வரூபாநுரூபமாக அடிமை கொள்ளாநின்றான்; நாமும் இப்படி பெறுவோமே” என்று.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியில் இவர் அறுதியிடும் இலக்கு என்பது, “மலர்மாலை, சந்தனம் போன்றவற்றை அவன் எவ்விதம் தனக்காக என்று

கொள்கிறானோ அது போன்று தனக்காக என்னை அவன் ஏற்கவேண்டும் என்பதே நான் வேண்டுவது” என்பதாகும். அதனை இந்தப் பாசுரத்தில் இவர் அருளிச்செய்கிறார். இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம் - சேதநராக உள்ள இவர் மாலை, சந்தனம் போன்ற அசேதன வஸ்துக்களுக்கு நிகராக தன்னை ஏற்கவேண்டும் என்று ப்ரார்த்திப்பது சரியோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்வாமி எம்பார், “பத்தர், முக்தர், நித்யர் என்பதான மூன்றுவிதமான சேதனர்களை அவரவர்களின் தன்மைகளுக்கு ஏற்றபடி ஸர்வேச்வரன் அடிமை கொள்கிறான். ஆக நாமும் இவ்விதமே நம்முடைய ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற பேற்றினை அடைவோம்”, என்றதை இங்கு விடையாக அருளிச்செய்கிறார்.

அவதாரிகை (தொடர்ச்சி) - முக்தரும், நித்யரும் தாங்களும் ஆனந்தித்து அவனையும் ஆனந்திப்பிப்பார்கள்; பத்தர் தாங்கள் ஆனந்தியாதே அவனை ஆனந்திப்பிப்பார்கள்; இன்புறும் இவ்விளையாட்டுடையானிறே.

விளக்கம் - முக்தரும், நித்யரும் - அஹமந்நம் அஹமந்நம் - என்று கூறி அவனை மகிழும்படிச் செய்து, அவன் ஆனந்தம் பெற்ற அதே வழி மூலம் - அஹமந்நாத - என்று தாங்களும் ஆனந்தம் அடைவார்கள். ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்பட்ட பத்தர் - அஜ்ஜோ ஜந்துரநீச: அயமாத்மாநஸ் ஸுகதுக்கயோ: ஈச்வர ப்ரேரிதோ கச்சேத் ஸ்வர்க்கம் வா ச்வப்ரமேவ வா - அறிவற்ற ஸம்ஸாரிகள் தங்களுடைய இன்பதுன்பங்களுக்குத் தாங்கள் காரணமாவதில்லை; ஸர்வேச்வரனால் ஏவப்பட்டு ஸ்வர்க்கம் அல்லது நரகம் அடைகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப தாங்கள் ஆனந்தம் அடையாமல், அவனுடைய லீலைகளுக்கு இலக்காக இருந்தபடி அவனை ஆனந்தம் அடையும்படிச் செய்கிறார்கள். இவ்விதம் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள பத்தர், தங்களுக்கு ஆனந்தம் கிட்டவில்லை என்றால் பகவானை ஏன் அண்டவேண்டும் என்றால், “முக்தர், நித்யர் ஆகியோர்களின் நிலையை தாங்களும் அறிந்து கொண்டு அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு அடிமை செய்யவேண்டும்” என்பதற்காக ஆகும். இவ்விதம் அவனுடைய ஆனந்தத்துக்காக மட்டுமே பத்தர் இருப்பாரோ என்றால், திருவாய்மொழி (3-10-7) - இன்புறும் இவ்விளையாட்டுடையான் - என்றார்.

அவதாரிகை (தொடர்ச்சி) – “மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர், ‘தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே’ என்று ப்ரார்த்திப்பானேன்? ‘திருவுள்ளமானபடி செய்கிறான்’ என்றிராதே?” என்று பிள்ளை திருநறையூரறையர் எம்பாரைக் கேட்க, “அது கேளீர்; முன்பு பிரிந்தன்று, பின்பு பிரிவுக்கு ப்ரஸங்கமுண்டாயன்று, இரண்டுமின்றி இருக்கத் திருமார்வில் யிருக்கச்செய்தே, ‘அகலகில்லேன் அகலகில்லேன்’ என்னப் பண்ணுகிறது விஷய ஸ்வபாவமிறே; அப்படியே ப்ராப்யருசி ப்ரார்த்திக்கப் பண்ணுகிறது” என்று அருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருள - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனால் சுருக்கம் அற்ற ஞானம் பெற்றவர் என்றால், “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும் ஈதே” என்று ஏன் அவனை ப்ரார்த்திக்கவேண்டும்? ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில் என்ன செய்யவேண்டும் என்று எண்ணுகிறானோ அதன்படி நடக்கட்டும் என்று இருக்கலாம் அல்லவோ? - இப்படிப்பட்ட ஒரு கேள்வியைப் பிள்ளை திருநறையூரறையர் எம்பாரிடம் கேட்டார். இதற்கு எம்பார், “நன்றாகக் கேட்டீர். பெரியபிராட்டி இதற்கு முன்பும் ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்தது இல்லை, இனி பிரிவோமோ என்ற சந்தேகமும் இல்லை. ஆனாலும் அவள் திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் - என்று ஏன் கூறியபடி இருக்கவேண்டும்? இவ்விதம் அவள் உரைப்பது விஷயத்தின் தன்மையால் அல்லவோ? ஆக அடையப்போகும் பேற்றில் உள்ள ருசி இவ்விதம் ப்ரார்த்திக்கச் செய்கிறது என்று கொள்ளவேண்டும்”, என்று விடை அருளிச்செய்தார்.

அவதாரிகை (தொடர்ச்சி) - எம்மாவீட்டில் எம்மாவீடாய், வைஷ்ணவ ஸர்வஸ்வமுமாய், உபநிஷத் குஹ்யமுமாய், ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே அபேக்ஷித்துப் பெறுமதாய், இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்ததுமான பாரதந்த்ர்யத்தை அவன் பக்கலிலே அபேக்ஷிக்கிறார்.

விளக்கம் – இனி இந்தப் பாசுரத்திற்கான அவதாரிகையை அருளிச்செய்கிறார். இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு உயிர் போன்ற பாசுரமாக இந்தப் பாசுரம் உள்ளதால், இதில் கூறப்பட்ட ஆழ்பொருளை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி ஆயிரம்

பாசுரங்களுக்கு, பேற்றினை அறுதியிடுவது என்பதான “எம்மாவீடு” பத்துப்பாசுரங்களும் சாரமாக இருக்கின்றன. இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களில், இந்தப் பாசுரம் உயிர் போன்றதாகையால் சாரத்திலும் சாரமாக உள்ளது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ அதிகாரிகள் அனைவருக்கும் இந்தப் பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட ஆழ்பொருள், அனைத்துமாக உள்ளது. சரி, அப்படி என்ன உள்ளது என்றால், உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட இரகசியமான பொருள் இங்கு உள்ளது என்கிறார்; அதாவது கடவல்லீ உபநிஷத்தில் வெளிப்படுவதான த்வயத்தில் உள்ள “நம:” என்பது இந்தப் பாசுரத்தில் அடங்கி உள்ளது. ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து விரும்பிப் பெறுவதும், ஆத்மாவுக்கு இயல்பாகவே ஏற்றதும் ஆகிய “ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமை செய்தல்” என்னும் நிலையை அவனிடம் விரும்புகிறார்.

வ்யாக்யானம் - முதலிலே “ஆட்செய்” என்னவேணும்; ‘ஆட்செய்’ என்று - ஸ்வாதந்தர்யத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. அதில் “எனக்கு ஆட்செய்” என்னவேணும்; ‘எனக்கு ஆட்செய்’ என்று அப்ராப்த விஷயங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. அதில் “எனக்கே ஆட்செய்” என்று தனக்கும் எனக்கும் பொதுவான நிலையைத் தவிர்த்து, “எனக்கே ஆட்செய்” என்னவேணும். இதுதான் “ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி நிற்க வேணும்”. “க்ரியதாமிதி மாம் வத” என்கிறபடியே, “இன்னத்தைச் செய்” என்று ஏவிக்கொள்ள வேணும்; இப்படி ஒரு வார்த்தை அருளிச்செய்து நெடுங்கை நீட்டாக இருக்கவொண்ணாது. என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுரவேணும்; புகுந்தாலும் போக்குவரத்துண்டாகவொண்ணாது; ஸ்த்தாவர ப்ரதிஷ்ட்டையாக எழுந்தருளியிருக்க வேணும்.

விளக்கம் - பாசுரத்தில் முதல் வரியில் உள்ள “எனக்கே ஆட்செய்” என்பதை “ஆட்செய், எனக்கு ஆட்செய், எனக்கே ஆட்செய்” என்று மூன்றுவகையாகப் பதம் பிரித்துக் கொள்கிறார். இவற்றை வ்யாக்யானத்தில் “முதலிலே” என்று தொடங்கும் ஐந்து வாக்கியங்களில் உணர்த்துகிறார். “அடிமை செய்வாயாக” என்று அவன் கூறும் நிலை ஏற்படவேண்டும் என்கிறார்; இதன் மூலம், தான் தனது விருப்பத்தின்படி நடப்பதான சுதந்திரத்தன்மை என்பதை விலக்குகிறார். அடுத்து அவன் “எனக்கு அடிமை செய்வாயாக” என்று கூறவேண்டும் என்கிறார்; இதன் மூலம் அடைவதற்கும், அடிமை செய்வதற்கும் தகுதியற்ற மற்றவர்களை

விலக்குகிறார். அடுத்து அவன் “எனக்கு மட்டுமே அடிமை செய்யவேண்டும்” என்று கூறுவதை விரும்புகிறார்; இதன் மூலம் அவனுக்கும் தனக்கும் உள்ள பொதுவான நிலையை விலக்குகிறார். திருவாய்மொழி (3-3-1) - ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி நிற்க வேணும் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த அடிமைச் செயல் என்பது எப்போதும் இருத்தல்வேண்டும் என்பதால் “எக்காலத்தும்” என்றார். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-7) - க்ரியதாமிதி மாம் வத - என் பொருட்டு இதனைச் செய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப “இதனைச் செய்வாயாக” என்று நியமித்து அடிமை கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் உரைத்த பின்னர், என்னை விட்டு அகன்று தூரமாக இருத்தல் கூடாது; என் மனதில் வந்து அமரவேண்டும். அவ்விதம் மனதில் வந்து அமர்ந்த பின்னர் இங்கும் அங்கும் செல்லுதல் என்பது கூடாது; நிலையாக உள்ள மரம் போன்று எழுந்தருளி இருத்தல்வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - இருந்து கொள்ளும் காரியம் என்? என்றால், (தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே) ஸ்ரக் சந்தநாதிகளோபாதியாகக் கொள்ளவேணும். அது குடுமவனுக்கும் பூசுமவனுக்கும் உறுப்பாய், மிகுதி கழித்துப் மொகடுமித்தனையிறே; ஒரு மிதுநமாய்ப் பரிமாறாநின்றால் பிறக்கும் இனிமையும் இரண்டு தலைக்கும் ஒத்திருக்குமிறே; அங்ஙன் என்னுடைய ப்ரீதிக்கு நான் அந்வயித்தவனாகவொண்ணாது.

விளக்கம் - மலர்மாலைகள், சந்தனம் போன்று என்னையும் ஏற்கவேண்டும். ஆனால் அவற்றை மற்றவர்களும் பயன்படுத்தலாம் அல்லவோ? அப்படி உள்ளபோது, இவர் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே என்றிருக்கும் தன்மையுடன் உதாரணம் முரண்படுகிறதே என்ற ஐயத்துக்கு விடை அளிக்கிறார். அவை சூட்டிக்கொள்பவன், பூசிக்கொள்பவன் என்பவனுக்கு மட்டுமே உள்ளதாக, மீதம் இன்றி இருத்தல் போன்று இவரும் விண்ணப்பிக்கிறார். ஆனால் அடிமையாக உள்ள ஒருவன் இவ்விதம் ஒன்றை விரும்பிக் கேட்பது சரியோ என்பதற்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார். இருவர் சேர்ந்து இன்பமாக உள்ளபோது உண்டாகும் இனிமை என்பது இருவருக்கும் பொருந்தும் அல்லவோ? இவ்விதம் எனது மகிழ்வுக்கு நான் மட்டுமே இருந்தால் பொருந்தாது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “நின்” என்றும், “அம்மா” என்றும் - முன்னிலையாக ஸம்போதித்துக்கொண்டு போரா நிற்கச்செய்தே, இங்குப் படர்க்கையாகச் சொல்லுவானென்? என்னில், “ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலே திருமுகத்தை பார்க்கில் வ்யவஸாயம் குலையும்” என்று கவிழ்ந்திருந்து கையோலை செய்து கொடுக்கிறார்.

விளக்கம் - அடுத்து ஒரு சந்தேகம் எழலாம். திருவாய்மொழி (2-9-1) - எம்மா வீடு - என்ற பாசுரத்தை நோக்கினால், இதுவரை “நின், அம்மா” என்று ஸர்வேச்வரனை முன்னிலைப்படுத்தி உரைத்தது காணலாம். ஆனால் இங்கு “தனக்கே” என்றும், “கண்ணனை” என்றும் படர்க்கையாக உரைப்பது ஏன்? பேற்றை அறுதியிடும் நேரத்தில் திருமுகத்தை நோக்கினால் அங்கு காணப்படும் பார்வையும் புன்முறுவலும், விண்ணப்பிக்க வந்த உறுதியான பேற்றை மறக்கடித்துவிடும் என்பதால் தலை குனிந்து நின்று உறுதி செய்கிறார் என்பதால் இவ்விதம் படர்க்கையாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எனக்கே கண்ணனை) “தனக்கேயாக” என்றபின்புத்தை, “எனக்கே”யிறே. புருஷார்த்தமாகைக்காகச் சொல்லுகிறது. “ஒரு சேதநனிறே அபேக்ஷிப்பான்; நீர் அபேக்ஷிக்கிற இது செய்வோமாகப் பார்த்தால் எல்லார்க்கும் செய்யவேணுங்காணும்” என்ன, (யான் கொள்) ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை நீ பிறப்பிக்க, அத்தாலே ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமுடைய நான் ஒருவனும் பெறும்படி பண்ணுவேணும். “உமக்கும் எப்போதும் நம்மாற் செய்யப்போகாது” என்ன, (சிறப்பே) பலகால் வேண்டா; ஒருகால் அமையும்; அது தன்னிலும், திருவாசலைத் திருக்காப்புக்கொண்டு ஒருவர் அறியாதபடி சிறப்பாகச் செய்யவும் அமையும். சிறப்பாகிறது - ஏற்றம். அதாவது - புருஷார்த்தம். ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்தைக் கொண்டருளவேண்டும் என்றபடி. சிறப்பாவது - முக்தியும், ஸம்பத்தும், நன்றியும். இவற்றில், நான் உன்பக்கல் கொள்ளும் மோக்ஷம் உனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமதுவே. உன் பக்கல் நான் கொள்ளும் ஸம்பத்து என்னவுமாம். நன்றி என்னவுமாம்.

விளக்கம் – “அவனுக்காகக் கொள்ளவேண்டும்” என்று கூறிய பின்னர் இப்போது “எனக்கு” என்று கூறுவது முரணாக உள்ளதே என்று கேட்கலாம். இதனை ஒரு புருஷார்த்தமாக உணர்த்துவதற்காக இவ்விதம் கூறுகிறார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “புருஷார்த்தம் என்று உள்ளபோது ‘எனக்கு’ என்பது சரியோ?” என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். “உனக்கு உறுப்பாக உள்ள எனக்கு” என்று கூறுகிறார். இதனைக் கேட்ட அவன், “நீவிர் விரும்புவதை நான் அளிக்கவேண்டும் என்றால், அனைவருக்குமே அளிக்கவேண்டும் என்றாகிவிடும்”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “(யான் கொள்) - நீ ஸ்வரூபஞானத்தை எனக்கு ஏற்படுத்துவாயாக. அதன் பின்னர் அடையும்படிச் செய்யலாம் அல்லவோ?”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “உமக்கு நம்மால் எப்போதும் அவ்விதம் செய்தபடி இருக்க இயலாது”, என்றான். உடனே ஆழ்வார், (சிறப்பே) – எப்போதும் செய்து கொடுக்கவேண்டாம், பலமுறை வேண்டாம், ஒருமுறை அருளிச்செய்தாலே போதுமானது. அதனையும் திருவாசலைத் தாளிட்டு யாரும் அறியாதபடி ஒருமுறை செய்தாலே போதுமானது. இங்கு சிறப்பு என்பது ஏற்றம், புருஷார்த்தம் என்று பொருள் தருவதாகும். அதாவது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான புருஷார்த்தம் என்று கருத்து. அல்லது சிறப்பு என்பதை முக்தி, செல்வம், நன்றி = நன்மை எனலாம். இவற்றில் முக்தி என்பது உனக்கேயாக என்னை நீ ஏற்பது ஆகும்; செல்வம் என்பது உனக்கேயாக என்னை நீ கொள்வதாகும்; நன்மை என்பது உனக்கேயாக என்னை நீ கொள்வதாகும் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 28)

23. வைப்பாய வான் பொருளென்று நல்லன்பர் மனத்தகத்தே

எப்போதும் வைக்கும் இராமானுசனை இருநிலத்தில்

ஒப்பாரில்லாத உறுவினையேன் வஞ்ச நெஞ்சில் வைத்து

முப்போதும் வாழ்த்துவன் என்னாம் இது அவன் மொய்புகழ்க்கே?

விளக்கவுரை - ஆபத்துக் காலத்தில் உதவுவதற்காகச் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட மிகவும் உயர்ந்த பெருமையுடைய தனம் எம்பெருமானார் ஆவார். வைத்தமாதியாக உள்ள இவரை மிகவும் உயர்ந்த தனம் என்று ஆழ்வான், பின்னர், எம்பார், முதலியாண்டான் போன்றோர் தங்கள் மனதில் வைத்தனர். உயர்ந்த இரத்தினக் கற்களைச் செப்புக் குடத்தில் வைப்பது போன்று இவர்கள் இவ்விதம் தங்கள் மனதில் உடையவரை வைத்தனர். எப்போதும், எக்காலத்திலும் இது போன்றவர்கள் மனதில் நீங்காமல் உள்ளவர் இராமானுசர் ஆவார். மிகவும் பரந்த இந்தப் பூமியில், பாவம் செய்வதில் என்னைவிட உயர்ந்தவர்கள் தேடினாலும் கிட்டமாட்டனர். இவ்விதம் பாவத்தையே செய்து வரும் நான், வஞ்சகம் நிறைந்த என் மனதில் எம்பெருமானாரை அனைத்துக் காலத்திலும், என் நெஞ்சில் இருக்கும்படி வேண்டுகிறேன். இதனால், “தகாத இடத்தில் எம்பெருமானார் தங்குகிறார்”, என்று அவருடைய பெருமைகளுக்கு என்னால் ஏதேனும் இழுக்கு உண்டாகிவிடுமோ? (என்று அஞ்சுகிறார்)

அவதாரிகை - பூர்வாசார்யர்களெல்லாரும் வைத்தநிதியென்னுமாப் போலே தங்களுக்கு ஆபத்ரக்ஷகமாக வைக்கப்பட்ட அக்ஷய்ய பரமதநமென்று கொண்டு தங்களுடைய திருவுள்ளத்திலே ஸர்வகாலமும் வைக்கும் விஷயமான வெம்பெருமானாரை அதிபாபிஷ்ட்டனான வென்னுடைய மநஸ்ஸிலே வைத்துக் கொண்டு அவருடைய கல்யாணகுணங்களை ஸ்துதிக்கத் தொடங்கினேன். மஹாப்ரபாவமுடைய வவருடைய கல்யாணகுணங்களுக்கு இது என்னாய் விளையுமோவென்று பரிதபிக்கிறார்.

விளக்கம் - பூர்வாசார்யர்கள் அனைவரும் ஒரு பொக்கிஷம் போன்று, தங்களுக்கு ஆபத்து காலத்தில் உதவக்கூடிய விதத்தில் வைக்கப்படுகின்றதும், அள்ள அள்ளக் குறையாத செல்வம் என்றும் கொண்டாடி தங்களுடைய திருவுள்ளத்தில் எப்போதும் எம்பெருமானாரை வைத்தபடி உள்ளனர். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரை, மிகுந்த பாவங்கள் செய்த நானும் எனது மனதில் வைத்தபடி, அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களைக் குறித்து ஸ்துதிக்கத் தொடங்கினேன். மிகுந்த ப்ரபாவத்துடன் கூடிய அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களுக்கு இதனால் என்ன நேருமோ என்று அஞ்சுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வைப்பாய வான்பொருளென்று) சேமித்த மஹாதநமென்று. நிசேஷித்து வைத்த பரமதநமென்று. வான் - பெருமை. “விஷ்ணு: சேஷீ ததீய: சுபகுணநிலயோ விக்ரஹ: ஸ்ரீசடாரி: ஸ்ரீமாந் ராமாநுஜார்ய: பதகமலயுகம் பாதி ரமயம் ததீயம்” என்று சொல்லப்படுகிறபடியே பத கமலத்தை, “தநம் மதீயம்” என்றருளிச் செய்கையாலே அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரை பரமதநமாக நிரூபித்தென்றபடி. “குருரேவ பரம் தநம்” என்னக் கடவதிறே. இப்படியாவதாதம்பாவி உஜ்ஜீவந ஹேதுவான பரம தநமென்று அத்யவஸித்திருக்கிற.

விளக்கம் - (வைப்பாய வான்பொருளென்று) - சேமித்து வைக்கப்பட்ட உயர்ந்த செல்வம். உறுதியுடன் வைக்கப்பட்ட உயர்ந்த தனம். வான் என்றால் இங்கு பெருமை என்ற பொருள் தருகிறது. விஷ்ணு: சேஷீ ததீய: சுபகுணநிலயோ விக்ரஹ: ஸ்ரீசடாரி: ஸ்ரீமாந் ராமாநுஜார்ய: பதகமலயுகம் பாதி ரமயம் ததீயம் - மஹாவிஷ்ணு அனைவருக்கும் எஜமானன் ஆவான், உயர்ந்த திருக்கல்யாண

குணங்களின் இருப்பிடமாகவே உள்ள நம்மாழ்வார் அவனுடைய திருவடிகள் ஆவார், கைங்கர்யச் செல்வம் பொருந்திய இராமானுசர் நம்மாழ்வாருடைய தாமரை போன்ற திருவடிகள் ஆவார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள திருவடித்தாரைகளை, தநம் மதீயம் - என்னுடைய தனம் - என்று கூறுவதால், எம்பெருமானாரை உயர்ந்த தனம் என்று கொண்டாடி. குருரேவ பரம் தனம் - ஆசார்யனே உயர்ந்த செல்வம் ஆவார் - என்பது காண்க. இவ்விதம் இந்தச் சரீரத்தில் ஆத்மா தங்கியிருக்கும் காலம் முடிய பிழைப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள உயர்ந்த தனம் என்று எண்ணியபடி உள்ள.

வ்யாக்யானம் - (நல்லன்பர்) ஜ்ஞாநாதிகராய் அவர் திருவடிகளிலே ப்ரீதியுத்தரானவர்கள். நல்லன்பர் என்கிறவிடத்தில், நம்மை அன்புக்கு விசேஷணமாய் அநந்ய ப்ரயோஜநதயா விலக்ஷணையான பக்தியை யுடையவரென்னவுமாம். அவர்களாகிறார் - ஆழ்வான், பிள்ளான், எம்பார், ஆண்டான், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் முதலானவர்கள். (மந்தக்கத்தே - வான்பொருளென்று) வானென்று - விபுவாசகமாய், “குருரேவ பரம்ப்ரஹம்” என்று சொல்லப்பட்ட மஹாதநமென்று கொண்டு அதை வெளிச்செறிப்பாக வைத்தால் ஸாதகமாயிருக்குமென்று அறியாதபடி நிரவயவமான மநஸ்ஸினுள்ளே. (நல்லன்பர் மந்தக்கத்தே) “ஸ்தோத்ரரத்னம் இதம் ந்யஸ்தம் ஆசார்ய ஸ்துதி ஸம்புடே” என்று அநர்க்கமான ரத்னம் கிடைத்தால் செப்பிலே வைத்துக் கொண்டிருப்பாரைப்போலே இந்த லோகவிஷணமான மஹாதநத்தைத் தங்களுடைய நெஞ்சினுள்ளே.

விளக்கம் - (நல்லன்பர்) - மிகுந்த ஞானத்துடன் கூடியவர்களாக, எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளில் மிகுந்த ப்ரீதியுடன் உள்ளவர்கள். “நல்லன்பர்” என்னும்போது நன்மை என்பதை அன்புக்கு அடைமொழியாக்கி எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராத பக்தியை உடையவர்கள் என்றும் கொள்ளலாம். அவர்கள் யார் என்றால் - கூரத்தாவான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான், எம்பார், திருமாலையாண்டான், பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸர் போன்றவர்கள் ஆவர். (மந்தக்கத்தே - வான்பொருளென்று) - வான் என்பது எங்கும் வ்யாபித்து இருத்தல் என்ற

பொருளைத் தருவதாகவும் கொள்ளலாம். இவ்விதம் கொண்டால், குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம - ஆசார்யனே உயர்ந்த ப்ரஹ்மமும் ஆவார் - என்பதற்கு ஏற்ப கூறப்பட்டதும், எங்கும் வ்யாபித்துள்ளதும் ஆகிய ப்ரஹ்மம் போன்ற உயர்ந்த தனம் என்று கொண்டு, அதனை வெளியே அறியாதபடி மனதில் வைத்து. (நல்லன்பர் மந்தக்கத்தே) - விலையற்றதான இரத்தினக்கல் ஒன்று கிடைத்தால் அதனைப் பூமிக்கடியில் செப்புக்குடத்தில் வைத்துப் பாதுகாப்பது போன்று, இந்த லோகத்தில் காணப்படும் செல்வங்களில் எல்லாம் மேம்பட்டதான உயர்ந்த செல்வத்தை தங்களுடைய நெஞ்சின் உள்ளே.

வ்யாக்யானம் - (எப்போதும் வைக்கும்) பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமாந காலத்திலும் வைக்கும். பூதகாலத்திலே நம்மாழ்வார், “கலியுங்கெடும் கண்டு கொண்மின் பொலிக பொலிக பொலிக” என்று இவரை மங்களாசாஸநம் பண்ணாநிற்கையாலும், ஆளவந்தார், இவருடைய ப்ரபாவத்தைக் கேட்டருளிப் பெருமாள்கோயிலுக் கெழுந்தருளி கரியமாணிக்கப்பெருமாள் ஸந்நிதியிலே இருந்து இவரை மங்களாசாஸநம் பண்ணின ராகையாலும், ஸ்ரீமந்நாதமுனி, ஆழ்வார் ஸம்ப்ரதாயத்தாலே இவருடைய விக்ரஹத்தைப் பெற்று ஸர்வகாலமும் ஆராதித்துக் கொண்டு போந்தாராகையாலே, (நல்லன்பர் மந்தக்கத்தே எப்போதும் வைக்கும்) என்னத் தட்டில்லையிறே.

விளக்கம் - (எப்போதும் வைக்கும்) - கடந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என மூன்று காலங்களிலும் வைக்கின்ற. கடந்த காலத்தில் நம்மாழ்வார், எம்பெருமானாரைக் குறித்து திருவாய்மொழி (5-2-1) - கலியுங்கெடும் கண்டு கொண்மின் பொலிக பொலிக பொலிக - என்று புகழ்ந்து உரைத்ததாலும்; இவருடைய ப்ரபாவத்தைக் கேட்ட ஆளவந்தார், காஞ்சீபுரம் வரதராஜப்பெருமாள் ஸந்நிதியில் வந்து இவரைப் புகந்து உரைத்ததாலும்; ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், நம்மாழ்வாரிடமிருந்து இவருடைய விக்ரஹத்தைப் பெற்று அதனை எப்போதும் ஆராதித்தபடி இருந்ததாலும், “நல்லன்பர் மந்தக்கத்தே எப்போதும் வைக்கும்” என்று கூறுவதில் எந்தக் குறையும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (வைக்கும்) சேர்த்து வைக்கும். “ஜங்கம ஸ்ரீ விமாநாநி ஹ்ருதயாதி மநீஷிணாம்” என்னக்கடவதிநே. கிரணங்களாலே தப்தனாய்க் கொண்டு ரவி மண்டலத்திலே வர்த்தித்தும், காடும் மேடுமான பர்வதாக்கரத்திலே ஜடாதாரணம் பண்ணி நின்றும், ஜலதத்வத்திலே ஸர்வதா வஸித்தும் இப்படி ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுக்கு ஜ்ஞாநிகளுடைய ஹ்ருதயகமலவாஸம் ஸாத்யமென்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லுகையாலே இது பகவத் பரமானாலும், “யஸ்ய தேவே பராபக்திர் யதா தேவே ததா குரௌ” என்றும், “தேவம் இவ ஆசார்ய உபாஸீத” என்றும், “தேவ வஸ்த்யாத் உபாஸ்ய:” என்றும் சொல்லுகையாலே இருவருக்கும் ஒக்குமிநே. (இராமாநுசனை) எம்பெருமானாரை.

விளக்கம் - (வைக்கும்) - சேர்த்து வைக்கின்ற. லைங்க புராணம் - வைஷ்ணவாநாம் விசேஷோஸ்தி விஷ்ணோராயதநம் மஹத் ஜங்கம ஸ்ரீ விமாநாநி ஹ்ருதயாதி மநீஷிணாம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஒரு தனியான சிறப்பு உண்டு; அது என்னவென்றால் அவர்கள் விஷ்ணுவின் இருப்பிடமாக உள்ளனர்; அவர்களில் சிறந்த ஞானம் கொண்டவர்களின் மனம் என்பது நடமாடும் கோவில்கள் என்றே ஆகின்றன - என்றது காண்க. எப்போதும் தகிக்கும் கிரணங்கள் வெளிப்பட்டபடி உள்ள ஆதித்யமண்டலத்தில் காணப்படுபவனும், காடும் மேடும் நிறைந்ததான மலையின் மேற்புறத்தில் ஜடை மற்றும் மரவுரி தரித்து இராமனாக நின்றவனும், நாராயணனாக எப்போதும் திருப்பாற்கடல் நீரில் வசிப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு ஞானிகளின் தாமரை போன்ற இதயத்தில் வசிப்பது இயல்பான செயலே என்று கூறுவதால், மனதில் வசிப்பது என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கு இயன்ற ஒன்றாகும். ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - யஸ்ய தேவே பராபக்திர் யதா தேவே ததா குரௌ - ஸர்வேச்வரனிடம் எவ்விதம் உயர்ந்த பக்தி வைக்கிறோமோ அதே போன்று ஆசார்யனிடமும் வைக்கவேண்டும் - என்றும், தேவம் இவ ஆசார்ய உபாஸீத - தேவனைப் போன்றே ஆசார்யனை உபாஸிக்கவேண்டும் - என்றும், தேவ வஸ்த்யாத் உபாஸ்ய: - தேவ வஸ்துவைப் போன்றே உபாஸிக்கவேண்டும் - என்றும் கூறுவதால், இவ்விதம் மற்றவர்கள் மனதில் வசித்தல் என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கும் எம்பெருமானாருக்கும் ஒரே போன்று இயலும் என்று கருத்து. (இராமாநுசனை) - எம்பெருமானாரை.

வ்யாக்யானம் - (இரு நிலத்தில்) அதிவிஸ்தீர்தையான இந்த பூமியிலே. (ஒப்பாரிலாத) என்னைப்போலே பாபிஷ்ட்டனாகிலும் கிடைப்பனோவென்று ஆராய்ந்தால் எனக்குத் துல்யரான பாபிஷ்டர் இந்த லோகத்திலே கிடையாமையாலே ஸதர்சரில்லாத. ஒப்பார் - ஸதர்சர். (அருவினையேன்) ப்ராய்ச்சித்தாதிகளாலே நிவர்த்திப்பிக்க வரிதாய், “அவச்யம் அநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம சுபாசுபம்” என்கிறபடியே அநுபவைகநாச்யமான பாபத்தை பண்ணின நான். “நத்விராணி க்ருதாந்யநேந நிரயைர் நாலம்புந: கல்பிதை: பாபாநாமிதி மத்க்ருதேததிகாந் கர்த்தும் ப்ரவர்த்ததே த்வயி தேப்யோப்யப்யதிகாநிதாந் யஹம் அபிசுஷுத்ர: கரோமிசுஷணாத்” என்றும், “அஹமஸ்ம்யபராத சக்ரவர்த்தி” என்றும், “யாவச்ச யச்ச தூரிதம் ஸகலஸ்ய ஜந்தோ: தாவச்ச தத்தத் அதிகஞ்ச மமாஸ்தி ஸத்யம்” என்றும், “பூர்வை: ஸ்வநைச்யம் அநுஸம்ஹிதம் ஆர்யவர்யைர் மாமேவ வீச்ய மஹதாம் ந ததஸ்தி தேஷாம் நைச்யம் த்விதம் சடரிபோ மம ஸத்யமேவ மத்த: பரோ ந மலிநோ யத ஆவிரஸ்தி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அத்யந்தபாபிஷ்ட்டனான வென்னுடைய.

விளக்கம் - (இரு நிலத்தில்) மிகுந்த நிலப்பரப்பு உள்ளதான பரந்த இந்த பூமியில். (ஒப்பாரிலாத) - என்னைப் போன்று பாவங்கள் செய்தவர்கள் இந்தப் பூமியில் வேறு யாரும் கிடைப்பார்களோ என்றால், என்னை ஒத்த பாவம் செய்தவர்கள் இந்த லோகத்தில் கிடைக்காத காரணத்தால் ஒப்பார் இல்லாத. (அருவினையேன்) - எத்தனைப் பிராயச்சித்தம் செய்தாலும் விலக்கிக் கொள்ள இயலாமல் உள்ள, அவச்யம் அநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம சுபாசுபம் - அவரவர்கள் செய்த நற்கர்மங்கள் மற்றும் தீய கர்மங்களுக்காக பலனை அனுபவித்தே தீரவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப அனுபவித்தால் அல்லாமல் கழியாதபடியான பாவங்கள் செய்த நான். நத்விராணி க்ருதாந்யநேந நிரயைர் நாலம்புந: கல்பிதை: பாபாநாமிதி மத்க்ருதேததிகாந் கர்த்தும் ப்ரவர்த்ததே த்வயி தேப்யோப்யப்யதிகாநிதாந் யஹம் அபிசுஷுத்ர: கரோமிசுஷணாத் - என்றும், தயா சதகம் (30) - அஹம் அஸ்மி அபராத சக்ரவர்த்தி - நான் அபராதங்களுக்குச் சக்ரவர்த்தியாக உள்ளேன் - என்றும், பராங்குச பஞ்சவிம்சதி (14) - யாவச்ச யச்ச தூரிதம் ஸகலஸ்ய ஜந்தோ: தாவச்ச தத்தத் அதிகஞ்ச மமாஸ்தி ஸத்யம் - அனைத்து உயிரினங்களுடைய பாவங்கள் எவை எவை உள்ளனவோ, அவற்றைக் காட்டிலும் எனது பாவங்கள் அதிகமாகவே

இருக்கும் என்பது ஸத்யம் ஆகும் – என்றும், பராங்குச பஞ்சவிம்சதி (18) – பூர்வை: ஸ்வநைச்யம் அநுஸம்ஹிதம் ஆர்யவர்யைர் மாமேவ வீக்ஷ்ய மஹதாம் ந ததஸ்தி தேஷாம் நைச்யம் த்விதம் சடரிபோ மம ஸத்யமேவ மத்த: பரோ ந மலிநோ யத ஆவிரஸ்தி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற பாவங்கள் நிறைந்தவனாகிய என்னுடைய.

வ்யாக்யானம் - (வஞ்ச நெஞ்சில் வைத்து) நான் அப்படியானாலும் என் மநஸ்ஸு நிர்மலமோ, என்னோட்டை ஸம்பந்தம் பெற்றதாகையாலே எனக்கு முன்னே பாப கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்குமாய்த்து. “பந்தாய விஷயா ஸங்கி” என்னும்படியே - பாஹ்ய விஷய ப்ரவணமாய், எல்லாரையும் மோசம் போக்கக்கடவதாய், ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீருங்கூட நல்லவனென்று திருவுள்ளத்திலே கொண்டாடும்படியான வஞ்சநத்தை யுடைய மநஸ்ஸிலே வைத்து. “வ்ருத்யா பசுர் நரவபு: த்வஹம் ஈத்ருசோபி ச்ருத்யாதி ஸித்த நிகிலாத்ம குணாச்ரயோயம் இத்யாதரேண க்ருதிநோபி மித: ப்ரவக்தும் அத்யாபி வஞ்சந பரோத்ர யதீந்த்ர வர்த்தே” என்று ஜீயரு மநுஸந்தித்தாரிறே. (முப்போதும் வாழ்த்துவன்) ஸர்வகாலத்திலும். “அறுசமயச் செடியதனையடி யறுத்தான் வாழியே – அழகாரு மெதிராச ரடியிணைகள் வாழியே”, “எதிராசன் வாழி யெதிராசன் வாழி” என்று கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணினாரிறே ஜீயரும்; ஸகர்த்ப்ரஷ்டனுக்கு ப்ராயச்சித்தம் லகுவாயிருக்கும், அப்படியன்றிக்கே இதுவே யாத்ரையாக இந்த அகர்த்யத்தைப் பண்ணா நின்றேன்.

விளக்கம் - (வஞ்ச நெஞ்சில் வைத்து) – சரி, நான்தான் இந்த அளவு பாவங்கள் நிறைந்தவன், எனது மனம் பாவங்கள் அற்றதோ என்றால், அதுவும் இல்லை; எனது ஸம்பந்தம் பெற்றதன் காரணமாக நான் பாவங்களில் ஈடுபடும் முன்பாக எனது மனம் அவற்றில் ஈடுபடுகிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-7-28) – பந்தாய விஷய ஸங்கி – மனமே உலக விஷயங்களுடனான பந்தங்களுக்குக் காரணம் - என்பதற்கு ஏற்ப தாழ்ந்த விஷயங்களில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டதாகவும், அனைவரையும் மோசம் செய்யவல்லதாகவும், அனைத்து அறிந்தவராகிய எம்பெருமானார் கூட என்னை நல்லவன் என்று தனது திருவுள்ளத்தில் வைத்துக் கொண்டாடும்படியாக வஞ்சகம் உள்ளதாகவும் இருக்கிற எனது மனதில் வைத்து. யதிராஜ விம்சதியில் (7) - வ்ருத்யா பசுர் நரவபு: த்வஹம் ஈத்ருசோபி ச்ருத்யாதி

ஸித்த நிகிலாத்ம குணாச்ரயோயம் இத்யாதரேண க்ருதிநோபி மித: ப்ரவக்தும் அத்யாபி வஞ்சந பரோத்ர யதீந்த்ர வர்த்தே - யதிகளின் நாதனே! எனது உடல் மட்டும் மனித வடிவில் உள்ளது, எனது செயல்கள் அனைத்தும் விலங்குகளின் செயலாகவே உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது மற்றவர்களுக்கு நான் என்னை உயர்ந்த குணங்களின் இருப்பிடம், வேதவேதாந்தங்கள் கூறும் வழிப்படி நடப்பவன் என்று போலியாகக் காட்டிக்கொள்கிறேன். நான் அவர்களுக்கு எவ்விதம் தோற்றம் அளிக்கிறோனோ, அந்த தோற்றத்தை விட முற்றிலும் மாறுபட்டவனாகவே உள்ளேன். எனது நிலையானது இத்தனை இகழ்த் தக்கதாகவும் வருந்தத் தக்கதாகவும் உள்ளது - என்று ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தமை காண்க. (முப்போதும் வாழ்த்துவன்) - அனைத்து காலங்களிலும். ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் (31) - அறு சமயச் செடியதனை அடியறுத்தான் வாழியே - வேதங்களுக்கு விரோதமாகப் பேசிய கபிலர், பதஞ்ஜலி போன்ற ஆறு மதங்களையும் செடி போன்று எளிதாக அறுத்த எம்பெருமானார் வாழவேண்டும் - என்று தொடங்கி, அழகாரும் எதிராசர் அடியிணைகள் வாழியே - பரிபூர்ண அழகுடன் உள்ள எம்பெருமானாரின் அழகான திருவடிகள் எப்போதும் வாழவேண்டும் - என்பது முடியவும், ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் (1) - எதிராசன் வாழி எதிராசன் வாழி - என்றும் ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் புகழ்ந்தார். நல்ல செயல்களைச் செய்தபடி உள்ளவனுக்கு அறியாமல் செய்த பாவங்களுக்கான பிராயச்சித்தம் எளிதாகவே இருக்கும். ஆனால் நான் பாவம் செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டு, செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தபடி இருந்தேன்.

வ்யாக்யானம் - (என்னாமிதுவவன் மொய்புகழ்க்கே) (அவன்) “அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் த்விதீயம் லக்ஷ்மணஸ் ததா பலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ (ராமாநுஜ ஸ்ம்ருத:) கச்சித் பவிஷ்யதி” என்று ப்ரஹ்மநாரதீயத்திலும், “சேஷோவா ஸைந்யநாதோவா ஸ்ரீபதிர் வேத்தி ஸாத்விகை: விதர்க்கயாய மஹாப்ராஜ்ஞை: யதிராஜாய மங்களம்”, சமித உதய சங்கராதி கர்வ: ஸ்வ பலாத் உத்த்ருத யாதவ ப்ரகாச: அவரோபிதவாந் ச்ருதே: அபார்த்தாந் நநு ராம அவரஜ: ஸ ஏஷ பூய:” என்று அபியுக்தராலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட அப்ரதிம ப்ரபாவரான எம்பெருமானாருடைய, (மொய்புகழ்க்கு) அதிச்லாக்யமான ப்ரபாவத்துக்கு. மொய் - அழகு. அன்றிக்கே, அஸங்க்யேயமான ப்ரபாவத்துக் கென்னுதல். (இது என்னாம்) இது என்னாய்விடுமோ. இப்படிப்பட்ட மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறவிது அவருடைய வைபவத்துக்கு என்னாய்த் தலைக்கட்டுமோ வென்றபடி. “நினைந்து நைந்துள் கரைந்துருகி, இமையோர் பலரும் முனிவரும், புனைந்த கண்ணி

நீர்சாந்தம் புகையோ டேந்தி வணங்கினால், நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாய், முதலில் சிதையாமே, மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை மாகுணாதோ மாயோனே” என்றாப்போலே தலைக்கட்டுகையாலே எத்தனை ஸாஹஸம் பண்ணுகிறேனென்று அநுதபிக்கிறார். “திக சுசி மவி நீதம் நிர்ந்தயம் மாமலஜ்ஜம் பரமபுருஷ யோஹம் யோகி வர்யாக்ர கண்யை: விதிசிவ ஸநகாத்யைர் த்யாது மத்யந்ததூரம் தவ பரிஜன பாவம் காமயே காமவ்ருத்த:” என்று ஆளவந்தாரும் இப்படியே அநுஸந்தித்தருளினாரிறே.

விளக்கம் - (என்னாமிதுவவன் மொய்புகழ்க்கே) (அவன்) - அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் த்விதீயம் லக்ஷ்மணஸ் ததா பலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ (ராமாநுஜ ஸ்ம்ருத:) கச்சித் பவிஷ்யதி - ஆதிசேஷனே முதல் ரூபம், லக்ஷ்மணன் இரண்டாவது ரூபம், பலராமன் மூன்றாவது ரூபம், கலிகாலத்தில் ராமானுஜ ரூபம் - என்று ப்ரஹ்ம நாரதீயத்திலும், சேஷோவா ஸைந்யநாதோவா ஸ்ரீபதிர் வேத்தி ஸாத்விகை: விதர்க்கயாய மஹாப்ராஜ்ஞை: யதிராஜாய மங்களம் - என்றும், யதிராஜ ஸப்ததி (13) - சமித உதய சங்கராதி கர்வ: ஸ்வ பலாத் உத்த்ருத யாதவ ப்ரகாச: அவரோபிதவாந் ச்ருதே: அபார்த்தாந் நநு ராம அவரஜ: ஸ ஏஷ பூய: - பாணசுர யுத்தத்தின்போது சிவபெருமானைக் கண்ணன் வென்றான் (இது போன்று அத்வைதிகளின் வாதங்களை இராமாநுசர் வென்றார்). யாதவர்களின் பெருமையை க்ருஷ்ணன் மேம்படுத்தினான் (யாதவப்ரகாசரை நல்வழிப்படுத்தி அவருக்கு பெருமை அளித்தார் இராமாநுசர்). அர்ஜுனன் தேர் முன்பு நின்று, அவனது எதிரிகளைக் க்ருஷ்ணன் வென்றான் (வேதத்தின் முன்பாக நின்று இராமாநுசர், வேதங்கள் கூறுவதை மறுப்பவர்களை வென்றார்). பலராமனின் தம்பியாகிய இராமாநுசன் என்ற க்ருஷ்ணன் மீண்டும் இராமாநுசராக அவதரித்தானோ? - என்றும் சான்றோர்களால் போற்றப்படும் எம்பெருமானாருடைய. (மொய்ப்புகழ்க்கே) - மிகவும் போற்றத்தக்கதான ப்ரபாவத்துக்கு. மொய் என்றால் அழகு. அல்லது அளவற்றதான ப்ரபாவத்துக்கு. (இது என்னாம்) - இவ்விதம் நான் அவரை எனது தாழ்ந்த மனதில் வைப்பதால் அவருடைய ப்ரபாவத்துக்கு என்ன விளையுமோ? இவ்வித அவரை நான் புகழ்வது அவருடைய வைபவத்துக்கு எவ்விதம் முடியுமோ? திருவாய்மொழி (1-5-2) - நினைந்து நைந்துள் கரைந்துருகி, இமையோர் பலரும் முனிவரும், புனைந்த கண்ணி நீர்சாந்தம் புகையோ டேந்தி வணங்கினால், நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாய், முதலில் சிதையாமே, மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை

மாகுணாதோ மாயோனே - வியக்கவைக்கின்ற பல குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் கொண்டவனே! நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்களும், ஸநகர் உள்ளிட்ட மஹரிஷிகளும் உன்னுடைய குணங்களைத் தங்கள் உள்ளத்தில் நினைந்து, அதனால் சரீரம் நிலைகுலைந்து மனம் நிலைதடுமாறி, தண்ணீர்ப்பண்டம் போன்று உருகுகின்றனர்; இத்தகைய ப்ரேமை மாற்றங்களுடன் தொடுக்கப்பட்ட மாலைகள், நீர், சந்தனம், அகிற்புகை போன்ற பலவற்றையும் ஏந்தி வருகின்றனர். இவ்விதம் இவர்கள் செய்தால் நிகழ்வது என்ன? இவர்களது இந்தச் செயல்கள் மூலம் கண்ணால் காண்பது மட்டும் அல்லாமல், மனதால் எண்ணப்படுகின்ற வஸ்துக்களுக்கும் காரணமாக உள்ளவனும், சற்றும் மாறுதல் அடையாமல் உள்ளவனும், மனதால் எண்ணப்படும் ஸங்கல்ப வடிவமாகவே உள்ள ஞானம் கொண்டவனும் ஆகிய உனது மேன்மைகள் தாழ்ச்சி அடையாதோ? - என்பதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானாருடைய வைபவத்தை புகழ்வது என்பதன் மூலம் எத்தகைய துணிச்சலான செயலைச் செய்கிறேன் என்று கழிவிரக்கம் கொள்கிறார். ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (47) - திக ச்சி மவி நீதம் நிர்ந்தயம் மாமலஜ்ஜம் பரமபுருஷ யோஹம் யோகி வர்யாக்ர கண்யை: விதிசிவ ஸநகாத்யைர் த்யாது மத்யந்ததாரம் தவ பரிஜன பாவம் காமயே காமவ்ருத்த: - மனம் போன போக்கெல்லாம் செல்லும் குற்றங்கள் உடையவனாக, வெட்கம் அற்றவனாக, தயை போன்ற ஏதும் இல்லாதவனாக உள்ள நான், அன்னத்தை வாகனமாகக் கொண்ட நான்முகன் சிவன் ஸநகர் போன்ற யோகிகளுக்கும் கூட தூரமாக உள்ள உனது திருவடிக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய முயலும் என்னை, அதற்கான தகுதி சிறிதும் இல்லாதவன் என்றே கூறுவேன் - என்று ஸ்வாமி ஆளவந்தாரும் இவ்விதமே செய்தார் அல்லவோ?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்